

ปรัชญาในเรื่องปรัมปรา (3)

โดย ศ.กิริติ บุญเจือ
มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

จากกลีฟเกิดจ้าวกลีฟ

แหล่งอารยธรรมใดมีผู้เรียบเรียงเรื่องปรัมปราของตนเองจนเล่าได้เป็นที่น่าพอใจ ก็จะพัฒนาปัญญาของชุมชนจากกระบวนการที่ 1 สู่วิธีการที่ 2 ได้ด้วยลำแข้งลำขาของตนเอง นับเป็นเกียรติประวัติสำคัญของแหล่งอารยธรรมนั้น แหล่งอารยธรรมใดไม่มีผู้สามารถเรียบเรียงเองได้ แต่สามารถเรียนรู้จากแหล่งอื่นนำมาเล่าได้อย่างน่าพอใจในชุมชนของตน ก็สามารถพัฒนากระบวนการที่ 1 สู่วิธีการที่ 2 ได้เช่นกัน และอาจจะนำชุมชนของตนสู่ความเจริญก้าวหน้าทางปัญญาไม่ด้อยกว่าชุมชนประเภทแรก แหล่งใดไม่มีผู้สามารถทั้งเรียบเรียงและเลียนแบบนำมาเล่าอย่างน่าพอใจ แหล่งชุมชนนั้นก็ไมอาจพัฒนาปัญญาทัดเทียมชุมชนอื่น ๆ กลายเป็นวัฒนธรรมล้าหลังไร้อารยธรรม

การที่จะสืบสาวให้รู้แน่ชัดว่าใครบ้างเป็นผู้เรียบเรียงเรื่องปรัมปราขึ้นด้วยตนเอง รู้สึกว่าจะไม่ใช่ของทำได้ง่าย ๆ แม้แต่ชื่อผู้เล่าก็ยังไม่รู้จะได้ เธอเป็นว่าเรามาสืบหาความเป็นอารยธรรม ๆ ไปก็แล้วกัน ดูว่าอารยธรรมไหนบ้างที่มีเรื่องเล่าปรัมปราที่ปรับกระบวนการที่ 1 มาเป็นกระบวนการที่ 2 ถ้ายังเอื้อมรู้ชื่อผู้เล่าก็จะแจ้งให้ทราบ ถ้าพอจะมีหลักฐานว่าลอกเลียนมาจากอารยธรรมอื่นก็จะแจ้งด้วย มิฉะนั้นแล้วก็จะขอยกผลประโยชน์ให้จําเลย คือ ถือว่าเรียบเรียงเองในอารยธรรมนั้น ๆ ซึ่งอาจจะถ่ายทอดกันมาจากปากต่อปากตั้งแต่ยุคนั้นก็ได้อีก

จากการศึกษาเปรียบเทียบเราพอจะแยกประเภทเรื่องปรัมปราเกี่ยวกับการเกิดอันธพาลจากกลีฟได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. **เจ้าแม่อันธพาล** แสดงให้เห็นข้อเท็จจริงข้อหนึ่งว่าครั้งหนึ่งสตรีเป็นใหญ่ในสังคมเกษตรกรรม และใช้อำนาจหน้าที่ตามใจชอบอย่างไม่มีการกวดขันใดเป็นกรอบ ไม่ว่าจะเป็กฎหมายที่ประกาศใช้หรือขนบธรรมเนียมประเพณีที่สืบทอดมาไม่ว่าระบบใด ความต้องการของเธอแต่ละครั้งคือกฎหมาย

2. **เจ้าพ่ออันธพาล** แสดงให้เห็นข้อเท็จจริงอีกข้อหนึ่งว่า ครั้งหนึ่งบุรุษเป็นใหญ่ในสังคมไล่ล่า และใช้อำนาจหน้าที่ตามใจชอบเช่นเดียวกับที่เจ้าแม่เป็นอันธพาลในสังคม

ทุกอารยธรรมเล่าตรงกันว่า เจ้าแม่หรือเจ้าอันธพาลเกิดขึ้นมาเอง ไม่มีผู้ใดสร้าง เกิดขึ้นมาเองจากการรวมตัวของพลังร้ายรุนแรงที่มีแฝงอยู่ในกลีฟ

เจ้าแม่ยูรีโนมิ(Eurynome)

โฮเมอร์กล่าวไว้ว่า เจ้าแม่ยูรีโนมิผุดขึ้นจากกลีฟในสภาพเปลือยเปล่า พอลืมตาขึ้นมาก็พบว่าตนอยู่โดดเดี่ยวไม่มีอะไรอยู่ใต้เท้าและรอบ ๆ ตัว แต่รู้สึกว่ามันอึดด้วยฤทธิ์ที่สะกดจากกลีฟ เธอจึงเนรมิตฟ้า ฦ เบื้องบนและแผ่นดิน ฦ เบื้องล่าง แล้วเธอก็พอรำไปบนลูกคลื่นผืนพิภพไปทางทิศใต้ เกิดลมเหนือตามหลังเธอ ลมเหนือบันดาลให้เกิดชีวิตต่าง ๆ ขึ้นมาจากกลีฟ เธอขอบลมไว้ในหัตถ์ทั้งสองเกิดพญางูนามว่าเออฟายเอน (Ophion) เธอเดินเร็ว ๆ หมุนตัวจนพญางูทนอยู่ไม่ไหว เข้ารัดเธอและเธอก็ตั้งครรภ์ เธอให้กำเนิดยักษ์และยักษ์ชามากมาย ซึ่งต่างก็เอาแต่ใจตัวเอง ไม่ฟังเสียงใคร และไม่มีอะไรควบคุมอารมณ์ได้

โฮเมอร์เป็นชาวกรีกเชื้อสายอารยัน จึงไม่น่าจะเชื่อว่ามีเจ้าแม่ซึ่งเป็นคติของอารยธรรมเกษตรกรรม เผ่าอารยันเป็นฝ่ายนักล่ามาแต่ต้น จึงน่าจะยกย่องบุรุษเหนือสตรี จึงสันนิษฐานได้ว่าโฮเมอร์เก็บเรื่องนี้มาจากชาวพื้นเมืองเดิมของแผ่นดินกรีก นั่นก็คือ เผ่าเพอแลสเจียน(Pelasgian) ซึ่งได้สร้างวัฒนธรรมเกษตรกรรมที่สตรีเพศเป็นใหญ่ในสังคม เมื่อชาวกรีกเชื้อสายอารยันรุกรานเข้ามายึดดินแดน ชาวเพอแลสเจียนซึ่งเป็นฝ่ายแพ้จึงถูกกลืนชาติและวัฒนธรรม แต่ขณะเดียวกันก็ได้ถ่ายทอดวัฒนธรรมของตนให้ชาวกรีกอารยันรับเอาไปผสมผสานกับวัฒนธรรมของตนและพัฒนาต่อจนกลายเป็นอารยธรรมกรีกที่ถือกันว่าเจริญสูงสุดในยุคโบราณ

โฮเมอร์นำเอาเรื่องยูรีโนมิจองชาวพื้นเมืองเดิมไปปรับปรุงผสมผสานกับความเชื่อของชาวกรีกเชื้อสายอารยันจนได้เรื่องเล่าที่ชาวกรีกโบราณพอใจและยอมรับเป็นคำสอนศาสนาของตนว่า เจ้าแม่ยูรีเมอนิได้ให้กำเนิดแก่่อสุริยเทพ 7 คน เพื่อครอบครองดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดาวอังคาร ดาวพุธ ดาวพฤหัสบดี ดาวศุกร์ และดาวเสาร์ ให้กำเนิดอสุรเทพ 7 คน เพื่อเป็นบริวารแก่่อสุริยเทพ 7 คน

นักเขียนโรมันเอาไปดัดแปลงเป็นว่ายูรีโนมิ แปลงร่างเป็นนกเขา ลงลอยตัวอยู่เหนือท้องทะเลและวางไข่ฟองมหึมา เธอสั่งให้พญานกพาไข่อันขดตัวเจ็ดรอบ เพื่อฟักไข่ฟองนั้น ซึ่งต่อมาแตกออกเป็น 2 ซีก ซีกบนเป็นท้องฟ้า ซีกล่างเป็นแผ่นดินลอยอยู่เหนือน้ำ จากนั้นก็เกิดอสุริยจากไข่ฟองนั้น อันได้แก่พระอาทิตย์ พระจันทร์ ดาวพระเคราะห์ ดาวพระฤกษ์ แม่ธรณีพร้อมด้วยภูเขา แม่น้ำ ต้นไม้ ภูเขา สัตว์ มนุษย์ และยักษ์มารต่างๆ ต่อจากนั้นยูรีเมอนิก็นำพญานกไปพำนักอยู่บนยอดเขาโอลิมปัสเพื่อครอบครองทุกสิ่งทุกอย่างที่ออกมาจากไข่ยักษ์ พญานกอ้างสิทธิเป็นผู้ปกครองเอกภพ เธอจึงเตะโคนพื้นของมันหักหมดปากเหลือแต่เขี้ยว แล้วบังคับให้มันไปขังตัวอยู่ในถ้ำใต้บาดาล

ประเด็นที่น่ารู้จากเรื่องนี้ก็คือ

1. วัฒนธรรมของชาวกรีกเชื้อสายเพอแลสเจียน เป็นวัฒนธรรมเกษตรกรรม ซึ่งโดยทั่วไปจะยกย่องมาตาศิปไต โดย คือ บุตรสืบสกุลของมารดาและสตรีเป็นใหญ่เหนือบุรุษ
2. ชาวเพอแลสเจียนเชื่อว่าลมเหนือมีฤทธิ์ให้การปฏิสนธิแก่สตรีที่หันหลังด้านหลัง การร่วมเพศเป็นเพียงความต้องการเหมือนการขั้ถ่ายอื่น ๆ
3. ยูรีเมอนิแปลว่า ผู้เดินทางไกล(wide wandering) หรือผู้ครอบครองบริเวณกว้าง ชาวซูเมอร์เรียกเธอว่า ยาฮู(Iahu) แปลว่านกเขาผู้ได้รับการยกย่อง ฉะนั้นชาวอียิปต์ยกย่องพระยาเวห์ของตนด้วยและคัมภีร์ของชาวคริสต์เล่าว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือพระจิตปรากฏองค์ให้บางคนเห็นเป็นรูปนกเขา(the dove) บางทีก็แปลว่า นกพิราบ)
4. ชาวเพอแลสเจียนพอจะสืบได้ว่า เดิมเป็นชนเผ่าของปาเลสไตน์ในยุคหินใหม่ อพยพไปอยู่ในดินแดนกรีซตั้งแต่ในราว ก.ศ.3500 (3500 ปีก่อนคริสตศักราช) ในช่วงนั้นชาวแอมอไรท์(Amorite)กระจายตัวกันอยู่ทั่วไปในแถบซีเรีย ปาเลสไตน์ ไปจนถึงเมโสโปเตเมีย จึงน่าจะสันนิษฐานได้ว่าชาวเพอแลสเจียนน่าจะสืบเชื้อสายแอมอไรท์และมีความผูกพันทางเชื้อชาติและความเชื่อเดียวกับชาวแอมอไรท์ เสมิทิก อียิปต์และแบเบอโลว์เนีย ซึ่งเป็นสาขาย่อยของชาวแอมอไรท์ แต่ภายหลังถูกชาวกรีกเชื้อสายอารยันรุกราน กลืนหายเข้าไปกลายเป็นส่วนหนึ่งของอารยธรรมกรีกคลาสสิก(classical Greek) เราไม่รู้ว่าพวกเขาเรียกตัวเองว่าอย่างไร ก็คงจะเรียกเป็นกลุ่มย่อย ๆ คงไม่มีชื่อรวม จนกว่าชาวกรีกเผ่าอารยัน(ซึ่งก็ไม่มีชื่อรวมเรียกจนกว่าชาวโรมันจะเรียกรวมว่า ชาวกรีก) รุกรานเข้ามาและเรียกชาวพื้นเมืองเดิมว่า เป็นเผ่านกกระยาง(Pelargi = storks = นกกระยาง) คงจะเป็นเพราะกลุ่มที่

ประจันหน้ากับชาวกรีกกลุ่มหนึ่งถือนกเขยงเป็นสัตว์ประจำเผ่า และบังเอิญชาวกรีกกลุ่มนั้นบันทึกไว้และรู้จักแพร่หลายก็เป็นได้

วัฒนธรรมที่ชาวเพอแลสเจียนนำมาจากถิ่นเดิมและถูกดูดซับเข้าไปในอารยธรรมกรีก คือ จันทรคติและการแบ่งสัปดาห์เป็น 7 วัน โดยมีชื่อตามอสูรประจำดาวเป็นเครื่องหมาย ซึ่งเห็นได้ชัดจากการสมโภชเทพทุกองค์ของชาวกรีกอารยันที่เซิงเขาโอลิมพิสทุก 4 ปีนั้น ไม่ยอมรับชื่อของอสูรทั้ง 7 และสามือสูรอีก 7 รวมเข้าด้วย ด้วยเหตุผลว่าไม่ใช่เทพของชาวกรีกอารยันมาแต่เดิม เป็นต้น

เจ้าแม่ทำไมจึงโหด

ท่านผู้อ่านคงได้เคยอ่านพบประวัติของเจ้าแม่จอมโหดมาบ้างแล้ว นอกเหนือไปจากเจ้าแม่ยูรีเนอมี อย่างเช่นเจ้าแม่กาลีที่วัดแขกสีลม แม้จะน่ากลัวแต่คนก็ชอบไปไหว้ ซึ่งก็คงจะพอแบ่งออกได้เป็น 2 พวกใหญ่ ๆ พวกหนึ่งไปด้วยกระบวนทัศน์ที่ 1 อยู่ในใจ คือต้องการไปเอาใจ เจ้าแม่ซึ่งจะโหดก็เฉพาะกับผู้ที่ไม่พอพระทัย แต่ผู้ที่โหดได้ก็เพราะมีพลังและฤทธิ์อำนาจมาก ดังนั้น ถ้าพยายามเอาใจให้ถูก ทำให้พอพระทัยไว้เอาไว้เป็นพวก ก็จะได้ประโยชน์มหาศาล อย่างน้อยตัวเองไม่ถูกปองร้าย เหนือกว่านั้นก็คือ ขอร้องให้ช่วยทำลายศัตรูของเรา พวกที่ 2 ที่ไหว้ก็เพราะถือกระบวนทัศน์ที่ก้าวหน้ากว่า มองว่าความโหดนั้นเป็นสัญลักษณ์ ต้องตีความหมายภาษาภาพด้วยการถอดรหัสสัญลักษณ์ออกเป็นภาษาวิชาการ ก็จะพบว่า เจ้าแม่โหดกับความชั่วร้าย กับความไร้ระเบียบ เพื่อจัดระบบระเบียบให้โลกของเราน่าอยู่ปลอดภัย การปรับเปลี่ยนคติภพให้กลายเป็นเอกภพที่มีกฎเกณฑ์เดินตามอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ต้องการผู้ทรงพลังและทรงฤทธิ์ กอปรทั้งความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว จึงแสดงออกมาเป็นความโหดและกระหายเลือด สังคมเกษตรกรรมจะนิยมยกให้เป็นความสามารถของเจ้าแม่ ส่วนสังคมล่าสัตว์จะนิยมยกให้เป็นความสามารถของเจ้าพ่อ ผู้เข้าใจความหมายของสัญลักษณ์ก็จะยกย่อง และกราบไหว้ในฐานะรูปสัญลักษณ์แทนคุณธรรม แต่ผู้เข้าใจไม่ถึงความหมายของสัญลักษณ์จะเข้าใจความหมายตามตัวอักษร จึงเชื่อว่าเจ้าแม่กระหายเลือดจริง ๆ จึงมีการหลั่งเลือดสัตว์หรือมนุษย์เพื่อเอาใจเจ้าแม่ และแ่งนี้เองสร้างความน่ารังเกียจให้กับผู้อยู่ในกระบวนทัศน์ที่สูงกว่า ก็เลยต้องงดกราบไหว้และห้ามมิให้ผู้อยู่ได้บังคับบัญชาเข้าไปเกี่ยวข้อง เพราะจะเป็นเหตุให้กิเลสฝังใจได้ส่วนหนึ่ง

หากมองว่าเรื่องเจ้าแม่เป็นเรื่องปรัมปราที่มีความหมายเชิงปรัชญา ก็ยังน่าสนใจติดตามศึกษาตามที่แคมป์เบล กล่าวไว้ว่า

“มนุษย์เราสร้างเรื่องปรัมปราตลอดเวลาไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน มีสถานภาพความเป็นอยู่อย่างไรก็ตาม และเรื่องปรัมปราที่สร้างไว้ก็มีฤทธิ์บันดาลใจที่ทรงชีวิตให้เกิดกิจกรรมอย่างกว้างขวาง ไม่ว่าจะเป็นการสร้างสรรคจากสมองหรือจากการกระทำก็ตาม คงจะไม่เกินความจริงที่จะกล่าวว่าเรื่องปรัมปราเป็นเส้นทางลับให้พลังจักรวาลไหลเข้ากระตุ่นให้มนุษย์สร้างวัฒนธรรมต่าง ๆ อย่างไม่รู้จบสิ้น”

เดิมทีเดียวเจ้าแม่ของเกษตรกรรมมีลักษณะน่ารักและน่าเคารพมากกว่าน่ากลัว ใจดีมากกว่าโหด มีการค้นพบรูปวาดและรูปแกะสลักเจ้าแม่จำนวนมากมาตั้งแต่ยุคหินเก่าเป็นต้นมา แต่ไม่พบรูปสัญลักษณ์แทนเจ้าพ่อเลย ในช่วงนั้น เจ้าแม่เหล่านั้นส่วนมากแสดงอวัยวะเพศหญิงชัดเจน และส่วนมากกำลังทรงครรภ์ เพื่อเน้นลักษณะความเป็นแม่ผู้ให้กำเนิดชีวิต รูปวาดจะวาดไว้ในถ้ำลึก ๆ ที่ไม่น่าจะเป็นที่อยู่อาศัยปกติ แต่ปลอดภัยจากการสีกกร่อนด้วยแดดฝน ส่วนรูปแกะสลักมักจะมีเท้าเรียวจนแหลมเพื่อปักไว้กับพื้นดินได้ จึงสันนิษฐานได้ว่าทำไว้ปักใน

ที่โล่งแจ้งภายนอกถ้ำ ทั้ง 2 ชนิดทำขึ้นเพื่อสักการบูชาตามคติของผู้ถือกระบวนทัศน์ที่ 1 คือแบบดึกดำบรรพ์ ไม่เพียงเอากระบวนทัศน์แบบหลัง ๆ ไปมองการนับถือรูปเคารพเหล่านี้ พวกเขามิได้มีความคิดแม้แต่จะตั้งชื่อให้เป็นเทพองค์นั้นองค์นี้ พวกเขาไม่ถามปัญหาว่าเทพองค์ไหนมีฤทธิ์มากกว่าเทพองค์ไหนเท่าใด พวกเขาไม่มีความคิดว่าการนับถือเทพองค์หนึ่งแล้วจะต้องการวะเทพองค์ใดบ้างที่เป็นฝ่ายสหาย และจะต้องเป็นอริกับเทพองค์ใดที่เป็นปรปักษ์ พวกเขาเข้าใจตามประสาผู้อยู่ในกรอบของกระบวนทัศน์ที่ 1 ว่า มีอำนาจลึกลับแฝงอยู่เบื้องหลังธรรมชาติ พวกเขาซึ่งเป็นเกษตรกรรู้สึกว่าได้ทุกอย่างในชีวิตจากแผ่นดิน ตายเมื่อใดก็ต้องคืนร่างให้กับแผ่นดินซึ่งจะเป็นอาหารให้มีชีวิตอื่น ๆ ต่อไป พวกเขาารู้สึกว่าเจ้าแม่ธรณีใจดี ให้ทุกอย่างทุกอย่างที่ชีวิตของพวกเขาต้องการ แต่บางครั้งก็พิโรธและกลืนกินชีวิตของพวกเขา พวกเขาจึงต้องเอาใจไว้ อำนาจนั้นเป็นอำนาจลึกลับ มีตัวตนหรือไม่ก็เหมือนกันสำหรับพวกเขา เพราะหมายถึงอำนาจลึกลับที่มีทั้งหมดในเอกภพ ดังที่แคมป์เบลได้กล่าวไว้ข้างต้น รูปที่พวกเขาทำขึ้นมิใช่เป็นภาพจำลอง แต่เป็นตัวแทนเพื่อหมายถึงอำนาจทั้งหมดของเจ้าแม่อันเป็นศูนย์รวมพลังที่เด่นออกมาจากกลีบพ ซึ่งมีทั้งดีและร้าย เป็นอำนาจที่บันดาลให้เกิดทุกสิ่งขึ้นมาตามที่ปรากฏ พลังแต่ส่วนที่แสดงให้เห็นในธรรมชาติ เช่น ท้องฟ้า ดาวเดือน เมฆหมอก พายุฝน ฯลฯ จะเข้าใจว่าเป็นลูกของเจ้าแม่หรือตัวเจ้าแม่เองที่แสดงพลังออกเป็นปางต่างๆก็คงมีค่าเท่ากัน ต้องเอาใจให้ถูกต้องไว้ เพื่อความปลอดภัย และความผาสุกร่วมเย็นทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

ทั้งรูปวาดและรูปแกะสลักเหล่านี้ทำขึ้นโดยมนุษย์ผู้มีกระบวนทัศน์ที่ 1 อยู่ในจิตใจ พวกเขายอมรับว่าพวกเขาอยู่ได้ความพอใจของเจ้าแม่ และการที่ทำรูปปลั๊กอินแทนไว้เคารพและแสดงความคารวะเป็นสิ่งพอพระทัยเจ้าแม่ พวกเขาและพรรคพวกของพวกเขาหวังพึ่งเจ้าแม่ด้วยวิธีการดังกล่าว

ครั้นมนุษย์ดึกดำบรรพ์พัฒนาความคิดก้าวหน้าขึ้นถึงกระบวนทัศน์ที่ 2 ช่วงแรก พวกเขาเริ่มเห็นกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ และเห็นว่าในธรรมชาติมีส่วนที่เป็นระเบียบเรียบร้อยและส่วนที่ยังไม่เป็นระเบียบ พวกเขาคงจะเห็นด้วยการมองแบบกระบวนทัศน์ที่ 1 ว่าเอกภพเป็นกลีบพมาแต่ดั้งเดิม แต่ในกลีบพนั้นเองมีฤทธิ์อำนาจที่จะจัดระบบระเบียบให้เอกภพได้ พวกที่นับถือเจ้าแม่อยู่แล้วก็คงอยากจะยกความสามารถนี้ให้กับเจ้าแม่ที่พวกเขาเคยนับถือมา พวกเขาเริ่มเข้าถึงกระบวนทัศน์ที่ 2 อย่างนี้ไม่สามารถแสดงความคิดนี้ออกมาเป็นภาพ จึงหาทางออกโดยใช้ภาษาอธิบายให้พรรคพวกฟังว่า เจ้าแม่เกิดลูกที่มีพลังร้ายและลูกที่มีพลังดี และพลังดีจะต้องปราบพลังร้าย เพื่อให้โลกนี้มีระเบียบพอให้มนุษย์อยู่ได้เท่าที่เป็นอยู่ พวกเขาต้องใช้ภาษาภาพเท่าที่สามารถจะประดิษฐ์ขึ้นมาได้และทำให้ผู้ฟังในสมัยนั้นพอจะเข้าใจได้ บางคนก็เข้าใจได้ตามเจตนาของพวกเขา แต่บางคนก็เข้าใจตามกระบวนทัศน์เดิม ทำให้ภาพพจน์ของเจ้าแม่ออกมาเป็นโหดเหี้ยมไร้ศีลธรรม แต่พวกเขาไม่ตะจิตตะขงใจในเรื่องดังกล่าว เพราะในกระบวนทัศน์ที่ 1 ยังไม่มีความรู้และความเชื่อเรื่องมาตรการความดีหรือความจริง มีแต่เรื่องกลัวภัยและอยากได้เปรียบเท่านั้น การศึกษาในปัจจุบันจึงเน้นความเข้าใจเจตนาของผู้ประดิษฐ์เรื่องปรัมปราที่แต่งขึ้นเพื่ออธิบายความเข้าใจกฎเกณฑ์และระบบระเบียบบางอย่างโดยไม่มีศัพท์วิชาการให้ใช้ หากพวกเขาจะประดิษฐ์ศัพท์ขึ้นมาใช้ ผู้ฟังก็คงไม่เข้าใจ อันที่จริงพวกเขาก็พยายามสร้างศัพท์ขึ้นมาบ้างเหมือนกันและมักจะถูกเข้าใจผิด จนบัดนี้บางศัพท์เรายังเดาไม่ถูกว่าพวกเขาต้องการหมายถึงอะไร ทั้งนี้เพราะไม่มีการใช้ของคนทั่วไปปรองรบบการเข้าใจความหมายนั่นเอง